

Umbre pe dale de burg

Daniel Vișan-Dimitriu

Îmi întortocheasem pașii peste dalele din burg
Încercând să intru-n ritmul inimilor deșirate
Când la dreapta, spre răscrucea cu iubiri abandonate,
Când la stânga, spre nimicul unde pașii toți se scurg.

Prin tic-tacul lor frenetic, pașii mei, mânați de dor,
Își descătușau dorințe în zdrobirea de sub tocuri
Vechi de când creșteau ca iarba ce se transforma în blocuri
Dintre care se ridică praful zilelor ce mor.

Se-adânceau pe dale umbre din apusul răstignit
Pe o mare de sentințe în alegeri disperate
Să se-nghesuie-n pustiul de adâncuri neumblate
Nici cu pasul, nici cu inimi care bat încetinit.

Și, din toate câte urcă spre amestecul din cer,
Doar o singură dorință pare că se răzgândește,
Ca un vis ce, dintre toate, se răzbună și-l trezește
Pe acela ce-l croise într-un bloc de cartier.

Se oprește și se miră: "Cum, spre ceruri, toate curg?
E atâta viață-n lume, când ești suflet pe Pământ!
Cum să te ridici la ceruri, să fii sclav purtat de vânt?"
Și-a plutit, ușor, dorința, către dalele din burg.